

CON ĐƯỜNG ĐẾN TRƯỜNG

Huỳnh Thị Cẩm Đoàn - GV Văn

Thơ tôi nghe tiêu đề thơ ý gì nghe tên cô a mọt bài hát rớt hay vớ tuối học trò chốc ngoi ta sẽ nghĩ ngay đến những con đường bông m họa cô a mọt thời mợng đệp, đến những tà áo dài tung bay theo vòng quay cô a chiếc xe đệp hay mọt tình đư e ẹp trên những n cọt xinh... Những không, “con đường đến trường” cô a tôi không phải là những bông chân tung tăng hồn nhiên trên con đường đy nợng và gió, đy th và nh c mà là bông chân rớt rề đy những âu lo cô a mọt cô gái mi n quê l n đư ti n v b c gi nợng. Đã mọt năm qua rồi, và dù thời gian c m m ch y trôi theo vòng tu n hoàn vô tình cô a nó kéo theo v n s đ i thay tôi v n luôn mu n nh v , v n th nợng xuyên nh v cái k ni m cô a bu i đư tiên y.

Tôi rồi trường Đ i học vào mọt ngày tháng 6, ngày cô a những cái nợng chang chang oi b c và cô a c nh nợng c n m a rào b t ch t. 23 tu i - lòng tôi cũng đy r y những cái b t ch t nợng m a - tôi s a so n đ t chân b c vào đ i v i t m b nợng đ i học cùng những c m và lý t nợng. B c chân trên con đường quen thu c đã 4 năm xa cách, hít th cái không khí mi n quê th m mùi khói b p chen l n mùi đ nợng ru nợng, c khô, tôi m m m m theo đư i những c m . c m ! Tôi ch t gi t mình khi nghĩ đến cái c m tôi ẹp ôm t nh và gi nó đã căng đy: c m làm cô giáo. Ng c nhìn b u tr i quê đư mát trong màu khói chi u, nhìn con đường quanh co tít t p còn th m mùi nh a m i, nhìn những ng n đ i hàng cây bao b c l y những mái nhà th a th t, nhìn ngôi m ba tôi còn m i màu vôi..., lòng tôi đy b t tr c, tôi phải b t đư c m c a

mình nhớ thời nào đây khi tôi chỉ có gì ngoài tầm mắt ngoài kia và những kỉ niệm thời học tập trong 4 năm qua. Niềm hy vọng được ba đi xin việc đã mãi mãi là một ước vọng đầu tiên vì ba đã đi tìm việc ra đi từ ngày tôi ra trường. Anh chỉ tôi thì đi đang rất xa, bên tôi chỉ có má chỉ hoàn toàn bình phước với tôi lòng ba đi... Tôi ôm giữ ước mơ cho riêng mình và tôi nghĩ rằng tôi sẽ bước chân vào đời bằng tất cả những gì tôi đang có, cả cái niềm hy vọng lớn lao mà người ba đã khuất gởi lại trong tôi. Tôi sẽ bước những bước đi như những người đang đi trên con đường quê trong buổi chiều mát hôm nay để như những chim trời ước mơ của mình.

Vậy mà thời gian cứ trôi đi theo vòng tuần hoàn không ngừng lại của chiếc kim đồng hồ chăm chú, tôi cứ hy vọng rồi thất vọng. Những cơn bão đã thổi đi những cơn mưa ra đi. Bốn tháng quanh quẩn với những công việc lặp lại lòng tôi tràn ngập nỗi chán chường. Mỗi ngày thân thuộc mà tôi sinh ra giờ cũng không còn đẹp trong mắt tôi nữa mà tôi thấy nó đáng ghét. Những ta an ủi tôi rằng coi như đây là thời gian nghỉ ngơi sau 4 năm đèn sách, rằng đây là thời khắc lòng kiên nhẫn của con người, rằng đây là tất yếu ai cũng phải như vậy để thời quý trọng thời gian hơn... Lúc đầu tôi còn cố gắng nhưng sau thì tôi thấy sự cố gắng cũng không như mình đã phải làm những câu an ủi đó như thế nào. Bây giờ nghĩ lại tôi lại thấy thời khắc đúng như người ta nói, và nếu có ai như tôi lúc đó tôi cũng sẽ sẵn lòng lặp lại những lời an ủi đó cho họ vì thời gian tôi đã vượt qua thời khắc mà tôi phải vượt nó. Rồi một niềm vui lớn đã đến với tôi khi tôi nhận được cuộc điện thoại của thầy hiệu trưởng của một trường cấp III - ngôi trường mà tôi đang dạy hôm nay. Tôi sung sướng trong niềm hy vọng tràn ngập khi thầy báo tôi trường thầy đang thiếu giáo viên văn và nếu tôi có công việc thì có thể đến dạy thay thế. Tôi nhớ rất rõ hôm đó là một ngày gần cuối tháng 10, trời mưa to như trút nước, tôi một mình bắt chuyến xe khách đến trường nộp một hồ sơ khác với quê tôi. Trên đoàn xe đông hơn 60 cây số, phải hai lần bắt xe mới đến được nơi cần đến, tôi miễn man suy nghĩ, hồi hộp và lo lắng. Tôi tự trấn an mình bằng việc vẽ ra viễn cảnh tươi sáng ở trường lại khi tôi được học ngày buổi lên bậc giảng, được gởi bằng cô và được có học trò. Những những đi vui với đó không thời nào khác là phải vượt cái cảm giác dè dặt lo lắng trong tôi nhất là khi anh phụ xe báo tôi chuyến bus xuống. Trời đã tối nh mờ, khung cảnh hiện ra trước mắt tôi hoàn toàn xa lạ, là lần đầu tiên tôi nhìn thấy, con đường tôi sắp đi cũng là lần đầu tiên in dấu chân tôi. Tôi hỏi được đến trường và bắt đầu những bước đi của một người “lạ” tha hương, tôi chợt thấy buồn vì cái ý nghĩ “vỡ đời” của mình, không biết là tôi sẽ suy nghĩ những gì nữa nếu không nhìn thấy ngôi trường tôi cần tìm hiện ra trước mắt. Đang im nhìn cánh cửa màu xanh và loáng thoáng hình ảnh ngôi trường với những hàng cây cùng những tiếng ồn ào của học sinh, tôi lại đi theo một hướng, lòng tôi hồi hộp với những ý nghĩ trái ngược nhau. Tôi bước vào phòng học để nhận được đúng lúc giờ ra chơi, có một nhieu thầy cô giáo đến hỏi thăm, tôi không giữ được sự nghiêm túc dù vẫn hy vọng rằng mai đây tôi sẽ là được nghiệp của họ và căn phòng này sẽ là nơi học ngày tôi đến. Tiếng trống vào lớp vang lên, tiếng ồn ào cũng lắng xuống, các thầy cô giáo lại cùng nhau lên lớp để tôi một mình trong căn phòng vắng, tôi nhìn ngắm xung quanh trong yên lặng, yên lặng đến nỗi nghe cả tiếng tim tôi đang đập thành tiếng. Thầy hiệu trưởng vào và phá tan yên lặng những tiếng nói của tôi và bắt đầu liên lạc, giờ nghĩ lại tôi thấy sao mình quá đi một vì trông thầy rất bình dân và dễ gần. Xem xét hồ sơ xong thầy báo tôi thời gian 5 đến họp hội đồng để tuần sau chính thức đến làm. Tôi vui mừng không nói nên lời, có lẽ vui chững thua gì khi nhận giấy báo đầu tiên học. Tôi chào thầy ra về trong niềm hân hoan lan tỏa khắp người, trước khi ra khỏi cửa trường tôi không quên ngoái đầu nhìn lại để thấu hiểu tất cả những

v t xung quanh và c m xúc trong lòng đ c t gi cho riêng mình thành m t k ni m không th nào quên- k ni m v con đường đến trường c a tôi.

Là m t ng i đến trên b c gi ng, làm b n cùng b ng đen ph n tr ng, vui bu n cùng lũ h c trò, dù tu i ngh dài hay ng n có l m i ng i đ u có nhi u k ni m khó quên. Riêng tôi, ch m i h n hai năm vào ngh nh ng k ni m th t nhi u, bu n vui l n l n nh ng v i tôi đó là c m t gia tài, nó giúp tôi t tin, v ng vàng h n trên ch ng đ ng h y còn dài phía tr c. M i ngày nào ch p ch ng b c đi trên b c gi ng, viên ph n c không ch u n m yên trong tay mà c run run, ánh m t h c trò thì có bao đi u ph i hi u, ho c đ y thách th c ho c tr u m n th ng yêu... Nh ng khó khăn bu i đ u cũng theo qua cùng th i gian b i nh ng lí t ng, c m c a chính mình và cùng v i s giúp đ c a quý đ ng nghi p. Cho đ n hôm nay, dù ch a nhi u nh ng tôi cũng đã có chút ít kinh nghi m đ t tin h n khi đ ng tr c h c trò và đ thêm yêu quý công vi c c a mình h n. V n bi t r ng nh ng đi u t đ p luôn song hành cùng nh ng b t tr c, đ ng sau nh ng ngã r quanh co s là đo n đ ng b ng ph ng. Nh ng, đ ng gi a nh ng giá tr c a tr y n th ng, thành qu c a hi n t i và m c tiêu cho t ng lai, tôi s th y trách nhi m c a mình l n lao h n. Và đó s là m t ngu n đ ng l c đ tôi v ng vàng h n trong v trí "ng i c m lái" đ ti p b c cha anh ch nh ng th h h c trò qua dòng sông cu c đ i đ n v i chân tr i tri th c.

Tôi đã th c hi n đ c c m c a mình ngôi tr ng này, nh ng gì tôi có hôm nay trong s nghi p c a mình m t ph n l n đ c b t đ u t đây. Dù con đường phía tr c h y còn dài và nhi u ngã r , đ u cu c s ng còn có nhi u h ng đi b t tôi ph i l a ch n nh ng nh ng gì góp nh t đ c t n i đây tôi xin ghi nh m i nh ng món quà vô giá mà cu c s ng đã ban t ng cho tôi đ c bi t là cái con đường đến trường c a bu i đ u tiên y.

Tháng 4 năm 2010